

בש"פ 6499/20 - ולידי מועתאז נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 6499/20

לפני: כבוד השופטת ע' ברון

העורר: ולידי מועתאז

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטות בית המשפט המחוזי בבאר שבע
מיום 23.7.2020 (כב' השופט נ' אבו טהה) ומיום
27.8.2020 (כב' השופטת ד' כהן) ב-מ"ת
10941-07-10

תאריך הישיבה: ד' בתשרי התשפ"א (22.09.20)

בשם העורר: עו"ד נס בן נתן
בשם המשיבה: עו"ד סיגל בלום

החלטה

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע מיום 27.8.2020 (כבוד השופטת ד' כהן) ב-מ"ת 10941-07-20, שבה הורה בית המשפט על מעצרו של העורר עד תום ההליכים נגדו.

נגד העורר הוגש כתב אישום המייחס לו החזקת אקדח חצי-אוטומטי, מתאריך שאינו ידוע ועד לתאריך 25.6.2020. העורר נתפס בשעות הערב כשנהג ברכב השייך לאמו, על כביש 40 לכיוון צפון, כשהוא מחזיק באקדח מוטמן מתחת לתיבת ההילוכים ברכב. כתב האישום מייחס לו עבירות נשק (הובלה והחזקה). בד בבד עם הגשת כתב האישום, הוגשה בקשה למעצרו של העורר עד תום ההליכים. לכתחילה נסב הערר גם על החלטה קודמת שניתנה בעניינו ביום 23.7.2020 (כבוד השופט אבו טהה), שבה נקבע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית התומכת באישומים

המיוחסים לעורר, ואולם לצורך הדיון הודיע בא כוח העורר כי אינו עומד עוד על הערר בעניין זה.

משקיימת תשתית ראייתית לכאורית ממילא קיימת עילת מעצר סטטוטורית, ויצוין שגם מסוכנות אינהרנטית, בהינתן המעשים המיוחסים לעורר ומשעה שמדובר בעבירות נשק. בית המשפט המחוזי הורה על קבלת תסקיר מעצר בעניינו של העורר, על מנת לבחון אם ניתן להשיג את תכלית המעצר על דרך של חלופה. שירות המבחן, בתסקיר מיום 24.8.2020, לאחר שבחן שורה של מפקחים שהוצעו על ידי העורר, לא בא בהמלצה לשחררו ממעצר. כך משקבע ביחס לחלק מהמפקחים שאינם מהווים גורם סמכותי ומציב גבולות לעורר, ולהערכת שירות המבחן יתקשו לזהות מוקדי סיכון אצלו; וביחס לאחרים מהמפקחים המוצעים, נמצא כי אין הם פנויים דיים כדי לפקח על העורר. משהונח התסקיר לפני בית המשפט המחוזי, שמע אף הוא שלושה מהמפקחים המוצעים, אלה שהתייצבו לדיון; ועל פי התרשמותו, כפי שהתרשם גם שירות המבחן, לא היה במארג הפיקוח שהוצע כדי להפיג את המסוכנות הנשקפת מהעורר לנוכח המיוחס לו ופוטנציאל הסיכון הטמון בעבירות.

לאחר שמיעת טיעוני באי כוח הצדדים, לא ראיתי מקום לשנות מהחלטת בית המשפט המחוזי. אומר בתמצית שהכלל בעבירות נשק הוא מעצר עד תום ההליכים בשל המסוכנות שהיא מובנית בעבירות ממין זה, וחלופת מעצר היא החריג. יצוין כי העורר בחקירתו טען שאף שהרכב רשום על שם אמו, הוא זה שמשתמש בו, ולא נתן כל הסבר להימצאות הנשק ברכב. לטענתו, נמנע מלשתף פעולה עם חוקריו משום החשש להפליל אחרים. זו כמובן זכותו של העורר, אך בחירה זו מציבה קושי בפני הטיעון בעניין חולשת הראיות בשלב המעצר כפי שנטען על ידו לכתחילה, והמסוכנות מדברת בעד עצמה.

בנסיבות המקרה, משלא המליץ שירות המבחן על שחרור לחלופה לאחר בחינת המפקחים ומהטעמים שהזכרתי, וכך גם סבר בית המשפט המחוזי, אינני רואה מקום לשעות לערר והוא נדחה. יצוין כי ככל שיהיה בידי העורר להציע בעתיד חלופה מהודקת ומתאימה, פתוחה הדרך בפניו להגיש בקשה לעיון חוזר; ואינני נוקטת עמדה לעניין סיכוייה של בקשה כזאת, אם וכאשר תוגש.

ניתנה היום, ד' בתשרי תשפ"א (22.9.2020).

ש ו פ ט ת